

staar i § 1, at „saafremt der paa Afsnit I. i Statsregnskaberne for Finansaarene 1913—14 til 1917—18 indgaar et Beløb, der overstiger Beløbet paa Afsnit I. i det foregaaende Statsregnskab med 2 pCt. (herunder dog ikke indbefattet de Indtægter, der indgaa i Henhold til Anmærkningen paa Statsregnskabet § 7), bliver det overskydende Beløb at opføre paa det første Finanslovsforslag, der fremlægges paa Rigsdagen, efter at det paagældende Statsregnskab er aflagt, som overordentligt Tilskud til Reservefonden“ o. s. v. Hvis nu Forholdet havde været dette, at man havde sagt, at Overskuddet fra Statsregnskabet, eller at saa og saa mange Procent af Overskuddet paa Statsregnskabet skulde henlægges til Reservefonden, saa forstod jeg det, men noget saadant er ingenlunde Tilfældet. Det faktiske Forhold vil i Virkeligheden være, at man skal henlægge en Merindtægt af over 2 pCt. Lad os sige, at vi have en Statsindtægt paa 100 Mill. Kr., og at der Aaret efter kommer en Indtægt paa 102 Mill. Kr. Forholdet vil da være, at disse 2 Mill. Kr. ikke ville blive tagne i Betragtning. Men hvis der kommer en yderligere Indtægt, altsaa 1 Million mere, saa skal denne Million henlægges til Reservefonden. Desuagtet kan Forholdet godt være dette, at Udgiften langt overstiger denne Indtægt. Jeg forstaar ikke dette, thi det faktiske Forhold kan jo blive, at man kan komme til at laane for at lægge hen til Reservefonden! Dette synes mig at være saa bagvendt et Forhold, at Lovforslaget, som sagt, forekommer mig at være sagligt uforsvarligt. Jeg skal derfor paa egne og Meningsstællers Vegne anbefale at stemme imod det.

Finansministeren (*N. Neergaard*):

Jeg skal kun sige til det ærede Medlem, der nu satte sig (Vejstrup), om den Forudsætning, som han gik ud fra, nemlig at der skulde ske en Henlæggelse til Reservefonden trods det, at der var Underskud, at det er ikke meget sandsynligt, at den vil indtræde, thi det ærede Medlem maa erindre, at der nu er skabt netop med en 5-aarig Periode for Øje og under Overvejelse af de Sandsynligheder, der ere for Udgifterne i denne 5aarige Periode, saadanne forøgede Indtægter for Statskassen, at der er Grund til at antage, at Balancen vil kunne opretholdes. Jeg har jo altid gjort gældende som min Betragtning af Forholdene, at Indtægterne maa beregnes saaledes, at man er nogenlunde sikker paa at kunne have en saadan Balance. Derfor

har jeg f. Eks. ikke villet tage med i Betragtning, hvad Balancen angaar, de Beløb, der kunde indvindes ved Salg af Statsaktiver, men har mere betragtet det som en Art Reserve, man havde. Altsaa den hele Plan og samtlige de vedtagne Love ere lagte an paa Balance, og jeg vover at sige, at hvis ikke Konjunkturerne forandre sig meget betydeligt, saa vil Balancen ogsaa kunne opnaas, men forandre Konjunkturerne sig saaledes, at der bliver Nedgang i de nu beregnede Indtægter i Stedet for den normale Stigning, saa vil der jo heller ikke ske nogen Henlæggelse til Reservefonden, og saa bliver Forholdet altsaa uforandret. Hvis derimod Forholdet bliver, hvad man gaar ud fra, at Lovene indbringe det, der er beregnet, og der bliver en normal Stigning fra Aar til Aar af ca. 2 pCt., saa bør der ubetinget ikke være Tale om Underskud, thi man skal og maa kunne klare Statens Udgifter, og ogsaa skaffe Penge til rimelige Fremskridt ud fra de Indtægter, vi have, i Forbindelse med de Indtægtslove, som nu ere vedtagne. Der er ingen som helst Grund til som det ærede Medlem at formode, at der, hvis Forholdene udvikle sig normalt, vil komme Underskud, og udvikle de sig abnormt, saa vil denne Lov ingen Virkning have, thi saa bliver der ikke henlagt noget til Reservefonden.

Bramsen: Det er en meget nemmere Forklaring paa det, det ærede Medlem (Vejstrup) gør saa indviklet, at sige, at vi begrænse de disponible Indtægter i en kort Aarrække for at indrette Udgifterne i Forhold dertil, for at vi ikke skulle komme i det samme Forhold, som vi hidtil have været i, at vi maa gøre Gæld for at klare vore Udgifter. Det er kun dette, vi ville. Hvis det gaar, som det ærede Medlem ønsker det, vil der slet ikke være nogen Mulighed eller Sikkerhed for, at der bliver noget som helst tilovers. For der bliver straks disponeret over det; saa snart man ser, der er Penge tilovers, blive de straks anvendte til saadanne Foretagender, som man ikke bør begynde i gunstige Aar, fordi man ikke ved med Sikkerhed, om man kan bestride de paagældende Udgifter i ugunstige Aar. Derfor maa vi en kort Aarrække konsolidere vort Finansvæsen, som virkelig trænger i høj Grad dertil.

Vejstrup: Jeg har ingenlunde fremsat nogen som helst Planer for Fremtiden, saa naar det ærede Medlem (Bramsen) siger noget i den Retning, er det noget, der